

DOEK OP VOOR EEN ECHTE STER

Doek op voor een echte ster

Onthullingen uit het mysterieuze leven van Ine Veen

JEAN THOMASSEN

© 2017 J. Thomassen/ Uitgeverij U2pi

Titel: Doek op voor een echte ster
Auteur: Jean Thomassen

Coverfoto: Jean Thomassen
Redactie: Dr. Jan Best de Vries

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag
Website uitgever: www.jouwboek.nl
ISBN: 978-90-8759-687-3
NUR: 672

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis van Carolina Otte en Gerard van Hulst

(Foto: Albert van den Berg)

INHOUD

Voorwoord van Henk van der Meijden	9
Hoofdstuk I: De droom van ieder meisje	13
Naar de Balletschool	18
De Scala van Milaan	23
Hoofdstuk II: De zeven Duitse jaren	29
Hannover	29
Koninklijk bezoek	34
Ontmoeting met Balletlegende	39
Tv-opnamen in Herrenhausen	43
Wat de waarzegster te melden had....	47
Hoofdstuk III: Op tournee in Monte Carlo	51
Promotie maken	52
Ontmoeting met Koninklijke Hoogheden	58
De eerste waarschuwing!	63
Hoofdstuk IV: Braunschweig	65
Naar de engeltjesmaker	70
De eerste toneelrol	71
Trouwen? Toch maar niet....	73
Mannequin en fotomodel	77
De grote liefde	80
Hoofdstuk V: Eenzaam en alleen	86
Het einde van een droom	88
Toneelster in Lübeck	92
De nachtmerrie van Mary Dresselhuys	95
Hoofdstuk VI: Actrice in Nederland	98
Debuteren na je veertigste	99
De relaties die ze niet had	102
Ontdekt door de televisie	111
Internationaal fotomodel	117
Het ontstaan van de Gossipbladen	124
Hoofdstuk VII: Blue Movie? Nee schat, nu niet	128
De befaamde striptease	131
De betekenis van suiker	132

Dai xiang li dai nao ou zhou	136
<i>Bridge Too Far</i>	142
Maxi, nah wie geht's Ihnen?	125
Hoofdstuk VIII: In de schaduw van de dood	149
Krantenfoto veranderde twee levens	151
Magere Hein op de stoep	156
Opkomst en ondergang van <i>Dynastie</i>	159
Waar ging het ook al weer over?	166
Hoofdstuk IX: Gossip en glamour	171
Champagne toasten in The Ritz	173
Kerstmis in november	175
Mistinquett en Louissette	178
Eten op verzoek	180
Sterren begraven	185
Hoofdstuk X: Ontmoeting met haar vader	188
Acteren zat Ine in het bloed	192
Kees is toch jouw vader niet!	194
Een aparte bejaarde	198
Weerzien van dierbare geliefden	205
Leven na de dood?	209
Hoofdstuk XI: De gouden ideeën	212
Trouwen als je dood gaat	212
Debuteren in het Hilton Hotel	214
Met kunst de straat op	218
Bladgoud en halfedelstenen	223
Hommage aan Anna Pavlova	225
Politie grendelde de straat af	231
Hoofdstuk XII: Ine Veen privé	235
Gekke Amerikaanse toeristen	236
Fransje, Jansje en Hansje	242
Legendarische ster geridderd	244
De professor over de tweede moordenaar	246
Gesprekken met oom Johan	250
BIJLAGEN:	255

VOORWOORD

Hierbij herhaal ik op verzoek van Jean Thomassen het onderstaande nog maar eens, omdat ik er weinig aan toe te voegen heb. In deze vaak te snelle tijd met wegwerpartiesten en 'idols' met een meestal héél korte houdbaarheidsdatum is het verheugend nu eens de schijnwerper te richten op een echte 'Star' en 'Idol' die al meer dan zestig jaar inmiddels, op haar eigen wijze aan de top staat. Doek op voor Ine Veen, die zich multi-kunstenares mag noemen en zich ontwikkelde tot een hoog internationaal niveau dankzij haar ijzeren discipline, haar met recht vurige passie voor de kunsten, haar soms Spartaanse levenshouding, betoverende talenten en haar doorzettingsvermogen. Ooit gehoord van een actrice die, terwijl zij in het ziekenhuis min of meer vocht voor haar leven, in het geheim het ziekenhuis uitsloop om een onmisbare scène voor haar tv-serie op te nemen onder supervisie van de legendarische Willy van Hemert? Dit typeert de innerlijke kracht van Ine Veen, of liever gezegd krachten. Verbijsterend, indrukwekkend is haar veelzijdigheid. Zij schitterde als een beeldschone klassieke ballerina en had daarmee internationaal succes of dat nu in *De Stervende Zwaan* of *Les Sylphides* was. Ze zweefde over de planken van Nederlandse en Duitse theaters maar ook het publiek van het mondaine Monte Carlo, basis van het Ballet Russe, lag aan haar voeten. Gezondheidsredenen noopten haar op het hoogtepunt van haar danscarrière haar spitzen op te bergen maar dit nadeel leverde een groot voordeel en een genoeg op voor het publiek. Ine Veen de actrice was geboren!

Zij boekte succes in prachtige toneelstukken: *De Markiezin van Arcis* met Ko van Dijk en Mary Dresselhuys, *Poker* met Ton van Duinhoven, *De Koopman van Venetië* en Jean Anouilh's *Bestrafte Liefde* etc.

Maar bij een miljoenenpubliek werd zij bekend door tv-rollen in *De klopp op de deur*, *Zomerzothed*, *Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen*, *Hartenvrouw*, *Dagboek van een Herdershond* en *De weg*. Ook de filmindustrie ontdekte haar en baanbrekend op elk gebied

1983, tv-serie *De Weg*. Van links naar rechts: Jan Retèl, Teddy Schaank, Ine Veen, Jan Teulings.

werd haar hoofdrol in *Blue Movie*, een film die in ons land taboes doorbrak en op zijn gebied toch ook een klassieker werd. Ine Veen huldigde het principe van Edith Piaf dat een “goede” artieste iedereen tevreden moet stellen en zij toonde ook haar komische talent in *De Mountiesshows*. Daarmee trad zij in de voetsporen van grote Engelse acteurs zoals Sir Laurence Olivier die zowel in Shakespeare als in een film met Marilyn Monroe schitterde en Julie Andrews die serieuze rollen afwisselde met een rol als Mary Poppins.

Bij Ines nu derde carrière kwam zij volledig in de ban van de schilderkunst. Als heel jong meisje legde zij daarvan al de basis maar dit talent werd pas ontwikkeld toen zij ook gedwongen door gezondheidsredenen zich terugtrok in de rust en stilte van het atelier. Net zoals grote sterren als Greta Garbo of Deanne Durbin met wie zij ook hun klassieke schoonheid gemeen heeft verdween Ine op een zeker ogenblik letterlijk van het toneel. Tot nu toe had zij de creativiteit en fantasieën van grote toneelschrijvers uitgebeeld, Nu schiep ze haar eigen wereld. Het was de internationaal befaamde fijnschilder Jean Thomassen die bij haar het vuur van het schilderen deed oplaaien. Zij werd zijn muze. Zij inspireerde en stimuleerde hem en zij zorgde er mede voor dat hij de grote ook internationale erkenning kreeg die hij verdiende.

Ik ben trots dat ik op mijn eigen wijze er aan mee mocht werken dat dit gelukkige unieke en talentvolle Nederlandse kunstenaarsteeltje elkaar wist te vinden. In de jaren zeventig schreef ik op mijn pagina *Privé*, in *De Telegraaf* een artikel met de intrigerende kop ‘het Mysterie van Ine Veen’ waarin beschreven werd dat Nederlands mooiste actrice, die zoveel opzien gebaard had met haar rol in *Blue Movie*, nog altijd single was. Dit artikel ging gepaard met een prachtige glamourachtige foto van Ine die haar frêle, serene schoonheid recht deed. Ines telefoon stond roodgloeiend na deze publicatie. Honderden mannen dongen naar haar gunsten en misschien wel honderdduizenden thuis fantaseerden het hart van deze jonge vrouw te mogen veroveren.

In zijn Haagse atelier was Jean Thomassen kort daarna een paneel aan het plamuren. Jean werkt in dezelfde stijl als de Oude Meesters. Op de grond had hij enkel kranten uitgespreid. Plotseling, zo kan men in deze biografie lezen, werd zijn aandacht getrokken door die bewuste foto van deze mooie jonge vrouw boven dat artikel van

mij, die u nu op pagina 148 van dit boek ziet. Onder de indruk van de klassieke schoonheid van Ine schreef hij haar een brief met het verzoek eens voor hem te poseren. Ine gaf gehoor aan deze uitnodiging. De stijl van de brief intrigeerde haar. Deze ontmoeting in het atelier van Jean Thomassen leidde tot een band voor het leven maar ook tot één van de meest creatieve, intense en gelukkige relaties van ons land. Ine Veen en Jean Thomassen zijn ook vandaag de dag beiden nog heel succesvol en duidelijk is in dit boek te lezen hoe de kunst hun leven beheerst. Daarbij krijgt men ook een bijzondere blik achter de schermen van de ballet-, toneel-, televisie- en schilderwereld. Het boek bevat onthullende en recent ontdekte anekdotes.

Maar soms leest men heel ontroerende verhalen en de waarheid, zo bewijst dit boek, kan ook hard en schokkend zijn. Ines jeugd heeft zelfs door verdriet, onzekerheid en armoede Dickensachtige trekjes die men bij haar niet zou verwachten. In deze biografie wordt ook geen geheim gemaakt van Ines liefdesleven, maar tot zij Jean Thomassen leerde kennen bleek de kunst met een enkele uitzondering na toch haar grote liefde te zijn. De kunst waarvoor zij veel persoonlijke offers bracht. Ook het verdriet bleef Ine niet bespaard en het is goed dat er in deze biografie, die je in één adem uitleest, een prima balans is gevonden tussen het persoonlijke verhaal van Ine dat nu voor het eerst verteld wordt en haar carrières die uitgebreider en vooral ook veelzijdiger en succesvoller waren en zijn dan tot nu toe bij het grote publiek bekend was.

Een goede biografie moet ook altijd een geheim bevatten. En dat geheim is er ook in dit boek. Pas na vijftig jaar ontdekte Ine Veen wie haar echte vader was. Het is aangrijpend te lezen welke rol deze man toch nog in haar leven ging spelen en hoe zij ten slotte na een droom toch nog in staat was afscheid van hem te nemen op zijn sterfbed. Ine Veen is in ons land veel geprezen om haar unieke schoonheid en jarenlang noemde de pers haar 'onze mooiste actrice' maar kan men voor het eerst in alle details lezen wat er echt schuilgaat achter dit uiterlijk dat jarenlang tot de verbeelding sprak en nu nog voor velen een Garbo-achtig mysterie is.

Men zal onder de indruk geraken over haar innerlijke kracht en de wijze waarop zij grote tegenslagen wist te overwinnen. Er mogen meerdere biografieën zijn over Nederlandse actrices maar géén is denk ik zo boeiend als dit verhaal over Ine Veen.

Schoonheid vergaat zegt men wel, maar pas als men dit boek gelezen heeft ontdekt men hoe schoonheid scheppen nu een belangrijke rol speelt in haar leven en dat ook haar schoonheid mede daardoor niet vergankelijk is! Want als men ook de recente foto's van Ine in dit boek ziet lijkt het soms of de tijd heeft stilgestaan en haar schoonheid tijdloos is.

Het is een schoonheid die geen botox nodig heeft en geen leeg masker is maar het is de schoonheid van haar ziel die zij uitdraagt en het voor niets zoveel indruk maakte op de portretten die, zielenkenner bij uitstek, Jean Thomassen van haar maakte.

Ine Veen is een bewijs van hoe je als je blijft creëren, blijft scheppen, met gratie en stijl ouder kunt worden. En in deze biografie ga je nog meer van haar houden, ook al omdat het boek een tijdsbeeld geeft van de vaak moeilijke tijden waarin zij heeft geleefd. Daardoor is het meer dan een biografie, je reist met haar mee in de tijd en nooit was de toch afstandelijke of geheimzinnige Ine zo dichtbij u als in dit boek.

Deze woorden, die recht uit mijn hart kwamen, schreef ik in 2006 voor de eerste biografie over het Multi-talent Ine Veen.

Helaas ontbraken daar toch nog veel belangrijke zaken in. Bovendien werd er soms een totaal verkeerd beeld geschetst van haar leven en loopbaan en niet alles werd volledig, of geheel juist weergegeven, dat is niet zo verbazingwekkend gezien de enorme hoeveelheid recent teruggevonden archiefmateriaal. Het werd daarom de hoogste tijd voor deze nieuwe definitieve biografie ter ere van haar tachtigste verjaardag en wie kon deze beter schrijven dan Jean Thomassen?

Den Haag, herfst 2016,
Henk van der Meijden

Met de legendarische Telegraaf-journalist Henk van der Meijden in het Memphis Hotel. (Foto: auteur)

I. DE DROOM VAN IEDER MEISJE

Als je aan een willekeurig meisje van een jaar of zes zou vragen wat ze in dit leven wil worden, zal bijna iedereen zeggen: balletdanseres of mannequin of misschien wel fotomodel of actrice. Voor de meeste jongedames blijft het een onbereikbare kinderfantasie omdat ze geen talent hebben of niet mooi genoeg zijn, maar vooral de doorzetting missen. Ze eindigen bijna allemaal als huisvrouw in een nieuwbouwwijk of als moeder van een paar jengelende koters. Ze dromen verder onder het strijken van de was, of het koken van de piepers. Soms verzuchten ze tegen hun man: “Ja, als ik maar de kans had gehad, dan was ik vast heel beroemd geworden en had ik wat kunnen bereiken, maar ja, ik raakte in verwachting en dan lig je er voorgoed uit”. Het is dit soort vrouwen dat tegenwoordig haar kinderen staat op te juttten bij een talentenjacht of wedstrijd om datgene te bereiken wat ze zelf nooit voor elkaar kregen, omdat de wil ontbrak om echt iets te presteren. Slechts een enkeling slaagt erin die ultieme droom van vroeger te verwezenlijken en wordt ook echt actrice of balletdanseres ten koste van veel persoonlijke offers. Zo’n iemand is Ine Veen en je mag haar zeker bijzonder noemen, want zij heeft kans gezien om ballerina te worden, maar ook fotomodel, mannequin, actrice, filmster, schilderes en schrijfster. In al die genoemde beroepen wist ze ook nog internationaal uit te blinken. Heel opmerkelijk natuurlijk, maar hoe kon dat bij haar zo gebeuren? Lag ze als puber in bed te dromen om ballerina te worden of mannequin? Nee, daar moest keihard voor worden gewerkt! Waarom is zij niet rond haar twintigste smoorverliefd in het huwelijksbootje gestapt? Heeft ze eigenlijk kinderen of ooit kinderen gewild? Had zij ook een moeder die haar zo zat op te juttten? Het zijn de vragen die bij veel fans van weleer en journalisten opwellen.

Ik neem u graag mee naar de sprookjesachtige wereld van een vrouw die we sinds 1954, ook nu nog, regelmatig in kranten, boeken en tijdschriften aantreffen. Als men nog over je schrijft na meer dan zestig jaar, moet je wel bijzonder zijn geweest. Ine zelf heeft in het verleden nauwelijks enige belangstelling getoond voor de media en bedankte vaak voor het meewerken aan interviews met: “Sorry, ik heb geen tijd”. Ik besef dat dit boek de laatste mogelijkheid is om een reconstructie van haar mysterieuze leven en loopbaan te maken. Het is ook de laatste kans om eens af te rekenen met alle pertinente onzin die er in het verleden over haar werd gepubliceerd, zoals verhalen over haar ouders in Den Helder (geen van die twee mensen was een biologische ouder van Ine!), toekomstige huwelijken en vermeende relaties met collega’s in Duitsland of Nederland die haar werden toegedicht door fantasievolle schrijvers, maar waar iedere grond van realiteit aan ontbrak. Ze heeft nooit de moeite willen nemen om er tegenin te gaan, het zou immers alleen maar de aandacht trekken en daar was ze privé nooit op uit. Toch gingen die verhalen een eigen leven leiden. Het werd daarom tijd voor het echte levensverhaal uit eerste hand en gebaseerd op het inmiddels grote Amasis-archief dat in het bezit is van honderden brieven, knipsels, foto’s en memorabilia die de afgelopen veertig jaar werden teruggevonden, want zelf heeft ze nooit iets bewaard, afgezien van foto’s van de inmiddels 28 dierbare katten die haar leven deelden. Ine Veen werd op 15 december 1937, drie jaar voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, geboren in Koog aan de Zaan en groeide daar als meisje op. Wie in de geschiedenis

duikt van die Zaanstreek, zal ontdekken dat in de jaren dertig en veertig van de vorige eeuw daar werkeloosheid heerste en armoede die soms vergelijkbaar waren met die in de sloppen van de Amsterdamse Jodenbuurt. De overheid had weinig middelen ter beschikking, maar vond wel dat er iets gedaan moest worden om die bevolking bezig te houden en hier en daar ontstonden allerlei initiatieven.

In de Tweede Wereldoorlog deed men pogingen om in 1944 ook een 'Ons Huis' op te zetten, zoals dat in Wormerveer al geruime tijd met succes onder ene mevrouw Bus functioneerde. 'Ons Huis' zou men het beste kunnen vergelijken met wat we tegenwoordig een buurthuis noemen, alleen was het gericht op het gehele gezin. Veel vaders waren in Duitsland vanwege de Arbeitseinsatz of verdienden hier een karige boterham in een van de vele fabrieken. TV bestond nog niet en de radiotoestellen moest de bevolking op een dag ook inleveren bij de Duitsgezinde overheid, die bang was dat men stiekem zat te luisteren naar die 'ophitsende' Radio Oranje uit Engeland. In de dagelijkse uitzendingen kon men in het bezette Nederland horen dat er een einde was gekomen aan de glorieuze Duitse opmars in het Oosten en dat Hitler dezelfde fout scheen te hebben gemaakt als Napoleon, ook zijn legers moesten het afleggen tegen Koning Winter en waren vastgelopen in de sneeuw bij Stalingrad. Hier ontstond het keerpunt van de Tweede Wereldoorlog en die plek werd voor de Nazi's een groot massakerkhof. De schattingen zijn dat er 740.000 doden en gewonden waren en 110.000 krijgsgevangenen maakte Duitse soldaten. Al sinds augustus 1942 was er een grimmige stemming bij de met Duitsland collaborerende overheid ontstaan. Wie toch betrapt, of verraden werd op het in bezit hebben van een radiotoestel of illegaal slachten, kon zelfs worden opgepakt en in een werkkamp verdwijnen voor onbepaalde tijd. Dat was de reden waarom het merendeel van de bange, gezagsgetrouwe gewone families zijn toestel maar braaf had ingeleverd. De fietsen waren in die tijd ook grotendeels gevorderd door de Duitsers. Wat moest je dan in godsnaam doen 's avonds met je kinderen, want opvang bestond toen nog helemaal niet. Op 1 april 1944 startte men in Koog aan de Zaan met een groep jongens die men enkele avonden per week van de straat wist te houden door hen te

Koog aan de Zaan 1938, Ine Veen met haar moeder Carolina Otte en met halfbroer Rienk.

laten zingen, toneel te laten spelen, te laten tekenen, figuurzagen of solderen in een nieuwe versie van 'Ons Huis'. In onze tijd is men eigenlijk voorbijgegaan aan het feit dat de mensen die achter de organisatie van 'Ons Huis' zaten, dit eigenlijk deden als een antwoord op de bedenkelijke jeugdactiviteiten die de toenmalige pro-Duitse overheid organiseerde en die duidelijk bedoeld waren de jeugd te infiltreren met nationaalsocialistische ideeën naar Duits voorbeeld. Arbeiderskinderen groeiden daar op met de *Hitler Jugend* om uiteindelijk als soldaat te eindigen en te sneuvelen aan het Oostfront in een idiote oorlog waar maar geen eind aan leek te komen. Omdat de jongens in Koog aan de Zaan oorspronkelijk alleen in de avond in het gebouw waren, werden er ook overdag clubs opgezet voor schoolkinderen en ook voor huisvrouwen die hier terecht konden voor educatieve bijeenkomsten en allerlei cursussen bedoeld om het huishouden zo goed en economisch mogelijk in deze barre tijden te besturen.

In de hongervinter van 1944-'45 deelde het toen nog voorlopige secretariaat van 'Ons Huis' mee dat er al zoveel aanvragen waren dat men moest omzien naar een grotere ruimte en er was ook een tekort aan leidinggevende ouders. In de eerste behuizing aan de Dubbele Buurt kwamen al meer dan 100 vaste bezoekers per week! Die grotere ruimte werd gevonden in een oude houten loods aan de Pinkstraat. Ondanks dat er geen verwarming was werden er toch al snel voor ruim 300 kinderen elke week activiteiten georganiseerd. Langzaamaan werd 'Ons Huis' het trefpunt voor een groot deel van de gewone bevolking in Koog aan de Zaan. 'Ons Huis' werd hun 'huiskamer' en bracht saamhorigheid, er werd hier geborduurd maar ook driftig gefiguurzaagd in triplex, van dat laatste werden kapstokken gemaakt, pijpenrekjes, presenteerbladen en eierrekjes, die je daarna weer kon beschilderen of mooi blank vernissen. Er waren ook nog wat Oranjegezinde jochies die stiekem, als 'daad van verzet', wel eens wat anders maakten. Men boorde een piepklein gaatje in een toen nog zilveren gulden en figuurzaagde dan heel nauwkeurig rond de contouren van Koningin Wilhelmina en weer helemaal langs het randje zodat je een beeltenis van de Koningin overhield met een rond smal muntrandje eromheen. Dat was een heel precies werkje dat veel vaardigheid vereiste. Men soldeerde er op de achterkant een naald aan zodat je hem als speldje achter je revers kon dragen. Er werden ook manchetknopen in elkaar gezet. Wie een kwartje en een dubbeltje door middel van een kleine kettinkje van een centimeter aan elkaar soldeerde, had een ideale, zilveren manchetknoop en je moest toch iets doen met dat nu waardeloos geworden oude zilverengeld van voor de oorlog dat sommigen nog hadden bewaard. Het in omloop zijnde oorlogsgeld was in die tijd van heel goedkope materialen gemaakt zoals zink. Van één van die jongetjes van toen, nu een man van 88, hoorde ik dat men er ook wel eens stiekem een kristalontvanger in elkaar knutselde die verborgen werd in een onschuldig koekblikje zodat men toch naar Radio Oranje kon luisteren. De man legde uit dat het heel simpel te maken was voor een puber met enige technische kennis, "met een paar onderdelen zoals wat toltrimmers, condensatoren en een ECH21-radiobuis". Nog in de jaren vijftig bestonden er doe-het-zelf pakketjes om zo'n ding thuis zelf te maken, want ook in mijn jeugd waren ze nog razend populair.

Er waren verder naaiecursussen, waarop men leerde om van de oude kleren die men had weer nieuwe te maken. Het zelf kleding maken was razend populair, maar was wel ontstaan uit bittere noodzaak, want er was nauwelijks textiel te krijgen door de oorlog. Nieuwe kleren

waren er nauwelijks in die tijd en alleen rijke mensen konden zich die toen nog veroorloven. Uit een oude rok kon je makkelijk een nieuw leuk jurkje en een bloes voor je dochtertje maken. Het was de tijd dat kapotte sokken nog werden gestopt en kleding werd ingenomen, omdat men, door het feit dat er weinig eten was, nogal afviel. Gebreide oude truien en sjaals werden uit elkaar gepeuterd, zodat men van de wollen draden weer wat anders kon breien. Er waren kooklessen, voor de moeders die daar creatief leerden koken met het weinige dat er nog was. Dus maandag koolsalade, dinsdag gekookte aardappelen met koolsnippers, woensdag gebakken aardappelen met kool, donderdag gestoomde koolbladeren met aardappelsnippers, vrijdag kool-stamppot, zaterdag kool met kruiden en zondag kool-aardappelsoupe. Alles wat men zich kon bedenken gebeurde in dat buurthuis.

Ines alleenstaande, gescheiden moeder Carolina Otte was een trouwe bezoeker en ze was ook één van die vrijwilligers die haar medewerking verleende. Zij gaf hier ritmische danslessen, die toen heel erg populair waren. Dansen hield je lenig en was ook goed voor een gezond lichaam. Van een kinderopas was toen nog helemaal geen sprake en moeder Carolina nam haar vijf kinderen, van wie Ine de jongste van was, dus ook mee naar 'Ons Huis'. Als zesjarig meisje zag kleine Ineke hier voor het eerst dansende kinderen en dat sprak ergens tot haar verbeelding. Ze deed heel enthousiast mee en had duidelijk

gevoel voor het theatrale en ze viel op tussen die andere kindertjes. Toen er door 'Ons Huis' een voorstelling werd georganiseerd in bioscoop De Waakzaamheid was er ook ruimte voor een elfendans voor de kleintjes. Juffrouw Pet promoveerde kleine Ine tot de hoofdelf, die op een fluitje mocht blazen dat ze om haar hals droeg; daarna trippelden de andere elfjes parmantig het toneel op. Het was zeker een historisch moment, want die juffrouw Pet veroorzaakte onbewust psychologisch

iets in het hoofd van dat kleine, wat eenzame meisje. Op de bühne was je belangrijk scheen het. Mensen klaptten voor je. Dit was de bakermat van de latere ballerina en actrice Ine Veer. Van die uitvoering bestaat gelukkig nog een foto die al eens werd gepubliceerd in kranten, ook vond men ruim dertig jaar geleden bij toeval een stukje stomme zwart/wit film terug van een nog eerdere uitvoering in het Koogerpark in het kader van de Bevrijdingsfeesten uit 1945. Na intensief speuren op ieder los filmbeeldje van een piepklein fragmentje van de dansgroep van Juffrouw C. Pet, ontdekte men ook linksonder de zevenjarige Ine die in een flits voorbij huppelde. Het is de oudste afbeelding van dit dansende meisje waar we nog heel veel over zouden gaan horen. Langzaam maar zeker ontwaakte Ines belangstelling voor dat magische ballet. Wij kennen een klein fotootje dat voor 'Ons Huis' werd gemaakt in Koog aan de Zaan, waarop zij staande (tweede van links) is te zien als meisje van elf met rechts van haar vriendinnetje Paula van Pelt en voor haar

knielend Martha Vaatstra die we ook rechts op de bovenstaande zeldzame foto kunnen ontwaren. Ine was toen al helemaal in de ban van het ballet en het kiekje werd gemaakt, vlak voordat Ine met haar moeder en broers en zus zou gaan verhuizen naar Heiloo. Na die afschuwelijke oorlog was er een periode van hard werken en wederopbouw. Men had een hang naar de goede oude tijd en romantiek.

Eind jaren veertig galmde het succes en de tragiek nog na van de dood van de beroemde Russische ballerina Anna Pavlova (1881-1931), die aan de vooravond van een grote wereldtournee, op een koude winterdag in het Haagsche hotel Des Indes, plotseling stierf. Pavlova had een zware longenontsteking opgelopen tijdens een treinreis vanuit Parijs naar Den Haag. De wereld was even in shock, want Madame Pavlova was een wereldberoemde ster, een levende legende uit de danskunst, die met het speciaal voor haar gecoreografeerde balletstuk van Fokine *'De Stervende Zwaan'*, op muziek van St. Saëns, de geschiedenis inging als de grootste en meest succesvolle danslegende ooit. Meer dan vierduizend(!) keer vertolkte zij deze legendarische compositie en niet één ballerina heeft in zoveel landen opgetreden als zij.

Anna werd ook de enige ster waar Hollywood ooit een mobiele studio voor bouwde, waarmee men haar achterna reisde om een film met en over haar te kunnen maken. Ze woonde op het landgoed Ivyhouse in Londen, maar was maar heel zelden thuis, want roem had zo zijn prijs. Tot op hoge leeftijd heeft ze door gedanst, want achter de schermen had ze veel geld nodig, onder andere voor een tehuis dat ze zelf had gesticht voor gevluchte Russische weeskinderen, maar waar ze gepast over zweeg, dat hoefde niet iedereen te weten.

Er waren inmiddels nieuwe ballerina's gekomen na de Tweede Wereldoorlog zoals Margot Fonteyn, sommige zouden zelfs technisch beter worden, maar zij misten bijna allemaal de magie en het charisma van Pavlova. Toen Ine Veen een meisje was en ze geïnteresseerd raakte in ballet begon ze uit kranten en tijdschriften die ze tegenkwam de plaatjes te knippen van die beroemde danssterren van toen. Het was iets dat alle meisjes op die leeftijd deden. We weten ook dat Anne Frank plaatjes uit tijdschriften knipte

van filmsterren en haar kamerwand in het onderduikadres in het achterhuis aan de Prinsengracht er mee volplakte. Tot circa 1949 bleef de belangstelling voor het dansen langzaam doorsmeulen in de psyché van Ine. In dat jaar verhuisde haar moeder van Koog aan de Zaan naar Heiloo. Die verhuizing had overigens alles te maken met het feit dat Ines moeder groter moest gaan wonen omdat ze met de handschoen getrouwd was met ene Van Dijk, een echte koloniaal die ze nooit had gezien; omdat hij nog twee Indo-kinderen meebracht in dit nieuwe huwelijk, verhuisde ze dus naar het Zevenhuizen 16 in Heiloo, en werden de twee stiefkinderen maar vast vooruit gestuurd. Het zou nog wel enige maanden gaan duren voor die man naar Nederland kwam, maar dan had ze alles maar vast op orde. Ine miste de dansklas van juffrouw Pet en deed met plezier mee aan gymnastiek op school, waar vriendinnetje Lineke Majolee enorm uitblonk. Zij zou zelfs in 1960 aan de Olympische Spelen in

Uitvoering van Legra in 'De Rustende Jager' te Heiloo 1953, vierde van links Ine Veen.

Rome meedoen en daar op zes(!) onderdelen voor gymnastiek uitkomen en als veertiende eindigen. Haar moeder bleek een dansgroepje te leiden dat Legra heette en daar werd Ine dus al heel snel door haar moeder lid van gemaakt. “Legra was een samentrekking van lenig en gratie”, wist Ine zich nog te herinneren. Er zijn diverse uitvoeringen geweest, waarvan foto's bewaard gebleven zijn.

NAAR DE BALLETSCHOOL

Het was de tijd dat Ine voor het eerst op spitsen stond op een tafeltje in de tuin en daar moest natuurlijk een echte foto van worden gemaakt, die gelukkig bewaard bleef. Het viel mevrouw Majolee al na enige weken op dat Ine eigenlijk te goed was voor haar groep en ze

werd ook aangemeld bij de net opgerichte Alkmaarse Balletschool van Annemarie Kühne en Marinus van de Nieuwenhoff, waar ze tussen 1949 en juni 1954 haar opleiding volgde. Zoals pubers van tegenwoordig foto's verzamelen van dat onbereikbare zangidool of die mooie filmster was Ine druk bezig met indrukken verzamelen en het sparen van knipsels en foto's uit kranten van de balletsterren van toen, zoals Margot Fonteyn; Joyce van der Veen en Lesley Caron. Ze droomde in de bioscoop weg bij het zien van Moira Shearer (1926-2006), in de balletfilm *The Red Shoes* die toen al een paar jaar heel populair was gezien de vele kauwplaatjes die er van Moira bestonden.

V.l.n.r.(achterste rij): Sjaantje Snauw, Carla v.d. Vall, Ine Veen, Rietje van Ammers, Ria de Boer, Lineke Majolee, Rietje Jens, (onderste rij); Joke van Ammers, Marja Burgerhout, Miep van Kuijk, Mieke Olthuis en Riek Verhoeven in Matrozenpakjes voor een uitvoering van de Radetzki Mars, Heiloo februari 1953.

Meestal stonden daar bekende zangers op zoals later Elvis Presley, Frankie Laine en Bill Haley, filmsterren als Marilyn Monroe en Doris Day, maar ook de sterren van de dans werden niet vergeten. Ines jonge, dweperige ziel was in de ban van het ballet. Zij schreef zelfs een heel balletboek uit de bibliotheek over in een dik cahier met harde kartonnen kanten. Dat klinkt voor de huidige lezer een beetje merkwaardig, maar het waren de naoorlogse jaren, waarin alles schaars was en men niet veel gedrukte boeken aantrof bij de gewone bevolking. Men trof er in ieder huis wel een dozijn aan, meestal romans en natuurlijk standaard een exemplaar van de Bijbel. Ine schreef met de hand ook reeds haar eerste, nooit uitgebrachte, boek dat de titel *Ballet* meekreeg en dateert uit augustus 1953. Het was rijk geïllustreerd met handgemaakte tekeningen. De eerlijkheid gebied te melden dat zowel de tekeningen als het geschreven boek niet echt een hoog artistiek niveau of literaire kwaliteit bezat, maar wel een duidelijk bewijs leverde dat dit meestal gesloten, stille meisje er voor 200 procent tegen